

SD/5826/15
L.dz. SD-0064-0009(3)/15
Sygn. akt KSD/11/15

Decyzja Nr 12/15

Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.) w związku z art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, oraz inżynierów budownictwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2014 r. poz. 1946), po rozpatrzeniu w dniu 26 czerwca 2015r. odwołania z dnia 27 kwietnia 2015 r. od decyzji OSD Świętokrzyskiej OIIB nr 2/15 z dnia 19 marca 2015 r., Krajowy Sąd Dyscyplinarny Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa:

umarza postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Pan technik budowlany posiada stwierdzenie przygotowania zawodowego do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie kierownika budowy i robót w specjalności konstrukcyjno-budowlanej.

Decyzja z dnia 21 marca 1988 r. uprawniała do:

- 1) kierowania, nadzorowania i kontrolowania budowy i robót, kierowania i kontrolowania wytwarzania konstrukcyjnych elementów budowlanych oraz oceniania i badania stanu technicznego w zakresie wszelkich budynków oraz innych budowli o powszechnie znanych rozwiązaniach konstrukcyjnych z wyłączeniem linii, węzłów i stacji kolejowych, dróg oraz lotniskowych dróg startowych i manipulacyjnych, mostów, budowli hydrotechnicznych i wodnomelioracyjnych,
- 2) sporządzania w budownictwie osób fizycznych projektów w zakresie rozwiązań architektonicznych:
  - budynków inwentarskich i gospodarczych, adaptacji projektów typowych i powtarzalnych innych budynków oraz sporządzania planów zagospodarowania działki związanych z realizacją tych budynków,
  - budowli nie będących budynkami.

Pismem z dnia 17 września 2014 r. wniósł do OROZ Kujawsko-Pomorskiej OIIB o wszczęcie postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 15 marca 2014 r. w sposób gwałtowny i niezamierzony zniszczeniu uległ maszt telekomunikacyjny usytuowany na działce nr 233 w . Kierownikiem przedmiotowej budowy był Pan

Pismem z dnia 24 września 2014 r. OROZ Kujawsko-Pomorskiej OIIB przekazał wniosek o ukaranie w trybie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana , do rozpatrzenia zgodnie z właściwością OROZ Świętokrzyskiej OIIB stosownie do miejsca popełnienia czynu.

Pismem z dnia 30 stycznia 2015 r. OROZ Świętokrzyskiej OIIB wniósł do OSD Świętokrzyskiej OIIB o ukaranie w trybie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana , któremu zarzucił, że pełniąc w okresie od 8 czerwca do 13 sierpnia 2013 r. funkcję kierownika budowy masztu telekomunikacyjnego o wysokości 80 m. na działce nr 233 obręb , gm. niedbale spełniał swoją funkcję (art. 95 pkt 4 w związku z art. 22 pkt 3 Prawa budowlanego).

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 15 marca 2014 r. pomiędzy godziną 14 a 15 doszło do katastrofy budowlanej polegającej na wywróceniu przedmiotowego masztu. W dniu 18 marca 2014 r. przedstawiciele PIN w Kielcach w obecności przedstawiciela inwestora dokonali oględzin miejsca katastrofy.

W celu zbadania przyczyn katastrofy ostatecznie sporządzono dwa dokumenty:

- opinię nr 31/03/2014 autorstwa i
- ekspertyzę techniczną wykonaną przez Panów i

Opinię nr 31/03/2014 wykonano po przeprowadzeniu badania przedmiotowego masztu w dniu 19 marca 2013 r. Stwierdzono w niej, że odciążenia linowe mające zabezpieczać konstrukcję masztu zamontowano niezgodnie z projektem. Zamontowano 30 odciągnięć zamiast 33 i zamontowano je na wysokościach częściowo innych niż wskazane w projekcie. Liny stalowe użyte do odciągnięć uznane zostały za zgodne z danymi projektowymi. Kolejnym odstępstwem było niezgodne z projektem zabezpieczenie lin przed wysuwaniem (liny powinny być zabezpieczone za pomocą trzech kabłąkowych zacisków linowych rozmieszczonych co 5 średnic liny tj. co 25 mm, zamiast tego do mocowania lin zastosowano po 4 kabłąkowe zaciski linowe rozmieszczone co 100 mm). Stwierdzono także, że do mocowania końców lin odciągniętych zastosowano naprzemiennie zaciski przeznaczone do mocowania lin o średnicy 5 oraz 6 mm. (projekt przewidywał odciążenia z lin ocynkowanych o średnicy 5 mm). Według autorów opinii przyczyną katastrofy było wysunięcie końcówek lin odciągniętych z zacisków kabłąkowych, co było następstwem opisanych odstępstw od projektu na etapie jego wykonawstwa. Opinia nie zawierała analizy projektu a odnosiła się jedynie do zgodności wykonanych robót z projektem.

Sporządzona ekspertyza techniczna również była poprzedzona oględzinami miejsca katastrofy. Stwierdzono następujące odstępstwa od projektu na etapie wykonawstwa:

- zastosowanie 10 a nie 11 zestawów odciągnięć,
- zastosowanie lin T1-19 zamiast przewidzianych w projekcie T6-37,
- zastosowanie do skręcania styków doczołowych pomiędzy segmentami masztu śrub klasy 8.8 zamiast 5.6,
- zasypanie kotw gruntowych gruntem rodzimym z domieszkami kamieni zamiast zagęszczonego piasku.

Jako bezpośrednią przyczynę katastrofy wskazano utratę stateczności trzonu na kierunku poprzecznym do linii działania wiatru, czego bezpośrednią przyczyną było niewłaściwe

zaprojektowanie masztu.

W ocenie OROZ w czasie, kiedy Pan _____ kierował przedmiotową budową doszło do odstępstw od zatwierdzonego projektu budowlanego. Za wiarygodne uznano odstępstwa wskazane zarówno w opinii jak i ekspertyzie, z tym że uznano, że przyczyną katastrofy były błędy projektowe wyznane w ekspertyzie. Żadna z wprowadzonych zmian nie została wpisana do dziennika budowy ani zgłoszona projektantom w celu jej kwalifikacji odstąpienia.

W piśmie do OSD z dnia 15 lutego 2015 r. Pan _____, powołując się na ustalenia zawarte w ekspertyzie technicznej dotyczącej oceny prawidłowości projektowych i realizacyjnych rozwiązań oraz oceny przyczyny katastrofy masztu telekomunikacyjnego o wysokości 81 m w miejscowości _____ wskazał, że przewrócenie się masztu nie było spowodowane nieprawidłowościami projektowymi ani realizacyjnymi, ale świadomym rozkręceniem przez nieznaną osobę nakrętek przy zaciskach kabłąkowych lin przy ich zakotwieniu. Maszt nie był bowiem dostatecznie zabezpieczony, wokół konstrukcji znajdowały się ślady ognisk oraz libacji alkoholowych.

Pan _____ wskazał także, że w stosunku do przedmiotowego masztu wydano pozwolenie na użytkowanie poprzedzone obowiązkową kontrolą. Gdyby istniały nieprawidłowości wskazane w powyższej opinii i ekspertyzie, takie pozwolenia na użytkowanie nie zostałyby wydane.

W dniu 5 marca 2015 r. odbyła się rozprawa przed OSD Świętokrzyskiej OIIB. Pan _____ nie przyznał się do zarzucanych czynów i wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 100 Prawa budowlanego. OSD oddalił wnioski dowodowe Pana _____ o przesłuchanie wskazanych przez niego świadków z uwagi na to, że zostali powołani na okoliczności niedotyczące postępowania i ich zeznania nie wniosą nic nowego i istotnego do sprawy.

Decyzją nr 2/15 z dnia 19 marca 2015 r. OSD Świętokrzyskiej OIIB umorzył postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej Pana _____

W uzasadnieniu wskazano, że bezspornym jest fakt, że Pan _____ pełnił funkcję kierownika budowy przy realizacji masztu telekomunikacyjnego o wysokości 80 m zlokalizowanego na działce nr 233 obręb _____ gm. _____. Generalnym wykonawcą inwestycji była firma _____ w _____, która zawarła umowę podwykonawczą z Panem _____ i prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą _____ w miejscowości _____

Kierownik budowy w dniu 13 sierpnia 2013 r. dokonał do dziennika budowy wpisu, że maszt telekomunikacyjny został wykonany zgodnie z pozwoleniem na budowę, projektem budowlanym, sztuką budowlaną, przepisami i obowiązującymi normami. Decyzją PINB z dnia 30 września 2013 r. udzielono inwestorowi pozwolenia na użytkowanie przedmiotowego masztu.

W dniu 15 marca 2014 r. doszło do przewrócenia przedmiotowego masztu, skutkiem czego było przeprowadzenie oględzin obiektu przez przedstawicieli PINB w dniu 18 marca 2014 r. Przedstawiciele PINB ograniczyli się do sporządzenia protokołu oględzin, w którym stwierdzili wstępnie, że przyczyną powstania katastrofy było działanie sił natury oraz wady wykonawcze. Szczegółową ocenę przyczyn powstania katastrofy pozostawiono ekspertyzie technicznej wykonanej przez rzeczoznawcę budowlanego.

PINB nie dokonywała w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej żadnych czynności, nie

prowadziła postępowania wyjaśniającego oraz nie złożyła wniosku o ukaranie. Postępowanie wyjaśniające wszczął z urzędu OROZ w dniu 24 września 2014 r. i w dniu 6 lutego 2015 r. złożył wniosek o ukaranie do OSD.

Odnosząc się do art. 100 Prawa budowlanego OSD wskazał, że ustawodawca wiąże początek 6-miesięcznego terminu przedawnienia możliwości wszczęcia postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie z dniem powzięcia przez organ nadzoru wiadomości o popełnieniu czynu, powodującego tę odpowiedzialność. Nie wprowadza żadnych innych przesłanek w postaci prowadzenia postępowania wyjaśniającego lub wniesienia wniosku o ukaranie.

W związku z tym w niniejszej sprawie organ nadzoru budowlanego powziął wiadomość o popełnieniu czynu karalnego przez kierownika budowy w dniu oględzin zawalonego masztu tj. w dniu 18 marca 2014 r. i od tego dnia należy liczyć 6-miesięczny termin przedawnienia możliwości wszczęcia postępowania. Termin przedawniania upłynął w dniu 19 września 2014 r.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2015 r. pełnomocnik . wniósł do OSD o doręczenie decyzji nr 2/15 z dnia 19 marca 2015 r. o umorzeniu postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej budownictwie Pana

Pismem z dnia 27 kwietnia 2015 r. złożył odwołanie od decyzji nr 2/15 z dnia 19 marca 2015 r. wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i wydanie orzeczenia co do istoty, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji z uwagi a to, że została ona wydana z naruszeniem przepisów postępowania a konieczny do wyjaśniania zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Z odwołania wynika, że decyzja nie została doręczona , przy czym uznaje się za stronę postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana

Odwołujący wyraża niezadowolenie z powodu umorzenia postępowania. Popiera stanowisko wyrażone przez NSA w wyroku z dnia 21 października 2009 r. (II GSK 124/09) według którego „6-miesięczny termin, o którym mowa w art. 100 Prawa budowlanego rozpoczyna bieg od dnia powzięcia przez organ samorządu zawodowego wiadomości o popełnieniu czynu powodującego odpowiedzialność zawodową. Organ ten jest jednak związany drugim wymienionym w tym przepisie terminem przedawnienia, tj. upływem 3 lat od dnia zakończenia robót budowlanych albo zawiadomienia o zakończeniu budowy lub wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie obiektu budowlanego, co wprost wynika z art. 100 Prawa budowlanego w związku z art. 97 ust. 3 tej ustawy.”

Rozpatrując wniesione odwołanie KSD PIIB stwierdza, co następuje:

Postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie prowadzone jest na podstawie przepisów:

- 1) ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 z późn. zm.),
- 2) ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2014 r., poz. 1946),
- 3) Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.).

Podmiotem, który wniósł odwołanie jest - generalny wykonawca budowy

masztu telekomunikacyjnego usytuowany na działce nr 233 w zawarł z Gminą umowę z dnia 31 sierpnia 2012 r. dotyczącą budowy sieci szerokopasmowej z dostawą i instalacją sprzętu komputerowego i oprogramowania oraz wykonania dokumentacji technicznej w ramach projektu „Rozwój społeczeństwa informacyjnego poprzez przeciwdziałanie wykluczeniu cyfrowemu w Gminie Daleszyce”.

Według art. 28 K.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. W orzecznictwie i piśmiennictwie prawa administracyjnego dominuje pogląd, że interes prawny powinien wynikać z normy prawa materialnego stanowiącej podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku.

Z żadnej normy prawa nie wynika interes prawny dla wykonawcy aby ten był stroną w postępowaniu zawodowym dotyczącym kierownika budowy. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że interesu prawnego nie posiada inwestor.

W wyroku NSA (IV SA 1144/97) z dnia 8 września 1999 r. wskazano, że inwestor nie ma tytułu prawnego, aby być uczestnikiem postępowania, w którym odpowiednie organy, w ramach uprawnień ustawowych, dokonują oceny, czy osoby mające uprawnienia budowlane wykonują je należycie, stosownie do ciążących na nich obowiązków. Odpowiedzialność zawodowa rodzi stosunek prawny między osobą mającą uprawnienia a organem kontroli sposobu wykonywania zawodu i tylko na tej linii można mówić o interesie i obowiązku prawnym.

Tak samo wypowiedział się WSA w Warszawie w wyroku z dnia 18 października 2007 r. w sprawie VII SA/Wa 1253/07.

Wydaje się, że pozycja prawna inwestora i wykonawcy w odniesieniu do toczącego się postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie jest taka sama. Wykonawca nie jest stroną w postępowaniu dotyczącym odpowiedzialności zawodowej w budownictwie kierownika budowy.

W uchwale NSA w składzie 7 sędziów z dnia 5 lipca 1999 r. (OPS 16/98) wyrażono pogląd, że stwierdzenie przez organ odwoławczy, iż wnoszący odwołanie nie jest stroną w rozumieniu art. 28 K.p.a., następuje w drodze decyzji o umorzeniu postępowania odwoławczego na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 K.p.a.

Powyższy pogląd wydaje się być ugruntowany w orzecznictwie NSA.

W wyroku NSA z dnia 15 lipca 1999 r. (I SA 1620/98) wskazano, że stwierdzenie przez organ odwoławczy, iż wnoszący odwołanie nie jest stroną w rozumieniu art. 28 K.p.a., powinno nastąpić w drodze decyzji o umorzeniu postępowania odwoławczego na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 K.p.a.

W sprawie IV SA 1065/97 NSA stwierdził, że skoro skarżący nie miał przymiotu strony w chwili wydawania pozwolenia na budowę, gdyż nie był właścicielem sąsiedniej działki, to prawidłową formą orzeczenia winna być decyzja o umorzeniu postępowania odwoławczego wydana na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 K.p.a., a nie wydane na podstawie art. 134 K.p.a. postanowienie o stwierdzeniu niedopuszczalności odwołania.

W wyroku z dnia 14 października 1999 r. I SA 1321/99 twierdzenie strony, iż decyzja organu pierwszej instancji dotyczy jej praw i obowiązków wynikających z prawa materialnego, może zostać zweryfikowane tylko w sposób procesowy, na podstawie zasad przewidzianych dla

postępowania odwoławczego jako takiego. Jeżeli twierdzenie owo nie zostanie pozytywnie zweryfikowane, to należy wydać decyzję o umorzeniu postępowania odwoławczego na podstawie przepisu art. 138 § 1 pkt 3 K.p.a.

W sprawie I SA 1544/98 NSA stwierdził, że jeżeli subiektywne twierdzenie wnoszącego odwołanie, iż decyzja organu I instancji dotyczy jego praw i obowiązków, nie zostanie w sposób przewidziany dla postępowania odwoławczego pozytywnie zweryfikowane, należy wydać decyzję o umorzeniu postępowania odwoławczego na podstawie przepisu art. 138 § 1 pkt 3 K.p.a. W rozpoznawanej sprawie organ odwoławczy, wydając postanowienie stwierdzające niedopuszczalność odwołania z tego powodu, że odwołujący się nie jest stroną postępowania, naruszył przepisy postępowania, a naruszenie to miało istotny wpływ na wynik sprawy. Przepis art. 134 K.p.a. nie może bowiem stanowić podstawy do rozstrzygnięcia, iż odwołujący się nie jest stroną postępowania administracyjnego.

W nowszym orzecznictwie wskazuje się, że organ odwoławczy po otrzymaniu odwołania obowiązany jest zbadać dopuszczalność odwołania. Dopuszczalność odwołania jest wyznaczona przesłankami przedmiotowymi i przesłankami podmiotowymi. Przesłanki podmiotowe, to złożenie odwołania przez legitymowany podmiot: stronę postępowania w sprawie. Jeżeli ze złożonego odwołania wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że wnoszący nie ma w sprawie interesu prawnego, organ odwoławczy w formie postanowienia stwierdza niedopuszczalność odwołania. W razie jednak gdy ustalenie interesu prawnego wymaga podjęcia czynności dowodowych w postępowaniu wyjaśniającym, nie można przyjąć, że organ tych ustaleń będzie dokonywał poza formami postępowania administracyjnego, bez zapewnienia udziału jednostki powołującej się na własny interes prawny. W takim przypadku organ odwoławczy obowiązany jest podjąć postępowanie odwoławcze, a w razie gdy ustali, że jednostka wnosząca odwołanie nie ma interesu prawnego, zakończy postępowanie odwoławcze w formie decyzji o umorzeniu postępowania odwoławczego. Decyzja ta rozstrzyga tylko co do legitymacji wnoszącego odwołanie, nie ma znaczenia prawnego dla możliwości ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, w której odwołanie wniosły legitymowane podmioty (wyrok NSA z dnia 10 marca 2009 r. II OSK 316/08).

KSD PIIB rozpatrując wniesione odwołanie ocenia, czy wnoszący jest stroną postępowania. Dokonuje więc określonego procesu myślowego i w ograniczonym zakresie podejmuje czynności wyjaśniające. Można więc powiedzieć, że prowadzi w tym zakresie postępowanie wyjaśniające. Prowadzenie postępowania oznacza natomiast, że jego zakończenie z uwagi na brak legitymacji do wniesienia odwołania powinno zakończyć się umorzeniem postępowania odwoławczego na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 K.p.a.

W związku z powyższym KSD PIIB działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 K.p.a. umarza postępowanie odwoławcze od decyzji OSD Świętokrzyskiej OIIB nr 2/15 z dnia 19 marca 2015 r., z uwagi na to, że wnoszący odwołanie nie jest stroną postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana

POUCZENIE

Niniejsza decyzja jest ostateczna w toku instancji.

Strona niezadowolona z rozstrzygnięcia decyzji może ją zaskarżyć za pośrednictwem Krajowego Sądu Dyscyplinarnego, ul. Mazowiecka 6/8, 00-048 Warszawa do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie ul. Jasna 2/4, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Członkowie składu orzekającego:

Stanisław Dołęgowski – Przewodniczący

Zenon Panicz – Sprawozdawca

Wojciech Hanuszkiewicz

Józef Szostak

Danuta Duch-Mackaniec

Otrzymują:

1. Pan
2. Radca Prawny
3. OSD Świętokrzyskiej OIIB
4. OROZ Świętokrzyskiej OIIB
5. KSD a/a.

~~POSTANOWIENIE/ORZECZENIE/DECYZJA~~ Nr 12/15
z dnia 26.06.15r. jest prawomocne(a) od dnia 03.08.15r.